

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: I. B.**, zastoupena JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou, se sídlem nám. Kinských 3, Praha 5, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 108/2004 - 28 ze dne 30. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 5. 2004, č. j. OAM - 1081/VL - 07 - K03 - 2004, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu je snaha legalizovat pobyt na území České republiky. Žalobkyně chce v ČR žít a podnikat a hodlá se tady provdat.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku. Žalobkyně namítla

porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že se v případě návratu obává o svůj život a zdraví, neboť odmítla spolupráci s B. s. Ukrajiny, státní moc jí podle jejího mínění není schopna zabezpečit náležitou ochranu, neboť v zemi původu existuje korupce a propojenost s mafií. Dále uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na obsah správního spisu žalovaného. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 11. 2004, č. j. 28 Az 108/2004 - 28, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyni uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 4. 1. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 22. 12. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 4. 1. 2005 a doručena Krajskému soudu v Hradci Králové 5. 1. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka stejně jako v žalobě uvádí, že splňuje podmínky pro udělení azylu a že se na ni vztahuje překážka vycestování. Namítá, že správní orgán i krajský soud nerozhodovaly na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Jestliže pro posouzení situace na Ukrajině bylo vycházeno ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003 z 25. 2. 2004, včetně informací Ministerstva zahraničních věcí ČR z 4. 4. 2000 a 12. 2. 2003 a aktuálních údajů v informační databance ČTK, tak je stěžovatelka přesvědčena o tom, že tyto zprávy nemohou zcela vystihnout situaci v jejím domovském státě. Veškerá tvrzení týkající se důvodů odchodu ze země původu jsou pravdivá, tyto skutečnosti lze však těžko doložit písemnými důkazy. Stěžovatelka má důvodné obavy o svůj život po návratu na Ukrajinu, neboť má strach z B. s. Ukrajiny, která ji nutila k podávání informací o nadřizovaném a vyhrožovala internací v psychiatrické léčebně. To, že nepožádala na Ukrajině o pomoc, plyne z jejího strachu ze zmíněné bezpečnostní služby a přesvědčení, že by se jí žádné pomoci od příslušných orgánů v zemi původu nedostalo. Proto raději zvolila odjezd ze země a požádala o azyl v České republice. Za podstatnou vadu řízení stěžovatelka považuje skutečnost, že krajský soud rozhodoval o žalobě bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného správního orgánu a jen jejího prezumovaného souhlasu, a tímto postupem soudu jí byla odebrána možnost vyjádřit se k tvrzením, jež uvedla v žalobě. Stěžovatelka dále namítá, že soud při svém rozhodování dostatečně nezohlednil důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení azylu na území České republiky a ani se více nezabýval důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a že se na ni vztahuje překážka vycestování podle § 91 tohoto zákona.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla relevantní skutečnosti pro udělení azylu. Pokud měla potíže s Bezpečnostní službou Ukrajiny, která na ní požadovala informace o nadřízeném, byla především povinna tyto potíže řešit prostřednictvím kompetentních orgánů země původu, což však stěžovatelka nečinila. Správní orgán rovněž neshledal žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť na udělení azylu ve smyslu tohoto ustanovení není právní nárok a je pouze na uvážení správního orgánu, zda azyl podle § 14 zákona udělí či nikoliv. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Rovněž nepodporuje návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Hradci Králové právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Hradci Králové náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitku stěžovatelky, že se v případě návratu obává o svůj život a zdraví, neboť odmítla spolupráci s Bezpečnostní službou Ukrajiny, která na ní požadovala informace o nadřizovém, a státní moc jí není schopna zabezpečit náležitou ochranu, nelze přijmout, neboť byla především povinna tyto své potíže řešit prostřednictvím kompetentních orgánů země původu, což však nečinila. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Námitka, že uváděné zprávy o situaci na Ukrajině nemohou zcela vystihnout situaci v domovském státě stěžovatelky, je nedůvodná, neboť bylo vycházeno ze zpráv shromážděných v průběhu vedeného správního řízení, a bylo na ně řádně odkázáno v odůvodnění rozhodnutí jak správního orgánu, tak i příslušného krajského soudu.

Rovněž nelze přijmout námitku stěžovatelky, že jí byla odebrána možnost vyjádřit se k tvrzením uvedeným v žalobě, když krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatelka byla vyzvána, aby sdělila, zda souhlasí, aby o věci bylo rozhodnuto bez jednání, a řádně poučena, že nevyjádří-li do dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, má se za to, že souhlas je udělen (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Na tuto výzvu nereagovala, a proto bylo soudem rozhodnuto ve smyslu platné právní úpravy bez nařízení jednání.

Námitkou stěžovatelky, že její osobní situace v zemi původu, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tato skutečnost nebyla stěžovatelkou v žalobě namítána.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Hradci Králové postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu